

zich uitgedost hebben. Maar misschien ligt de schuld daarvan meer bij bedoelde dames dan bij den schilder. Zijn portret van den bekenden architect Blomfield is van een grooten eenvoud. En toch bijzonder fijn en gedistingeerd van koloriet — het bruin-fluweelen vest geeft een prachtig-warmen toon aan het geheel.

Ook Arthur Cope behoort tot de zeer bekende portretschilders. Hij schijnt meer gezocht voor de afbeelding van mannen dan vrouwen, en vele prelaten, staatslieden, hoogwaardigheidsbekleeders van verschillenden aard hebben zich door hem laten konterfeiten. Daaronder geen mindere dan King George en Kaiser Wilhelm, die nu, in dezen vreemden tijd van „topsy-turvy” dom, ook zoo onvriendelijk tegenover elkaar doen. Het portret van bisschop Browne (bl. 244) is een van de mooiste op deze tentoonstelling. Vooral het breed-gebouwd voorhoofd en de peinzende oogen brengen het sterk-geestelijk leven van den zitter naar voren. De purperen talaar, in gedempten toon gehouden, doet goed tegen den grijzen achtergrond; het geheel is uitmuntend van plastiek en kleur.

Solomon heeft hier verscheiden portretten van een statige voordracht en aangenaam koloriet. Vooral het portret van Mrs. Isaac heeft zeer aantrekkelijke eigenschappen; het is elegant, wereldsch zelfs en toch vol geest en gezond leven, van een frissche natuurlijkheid. Als de meeste van deze portretschilders schildert Solomon ook historische en genre-tafereelen en zijn Samson en Delila in het museum te Liverpool herinner ik mij als van een groote dramatische kracht.

Arthur Hacker is goed vertegenwoordigd. Van de verschillende portretstukken van dezen kunstenaar heeft mij vooral „Wendy” getroffen. Met veel liefde en zorg, in vloeiende, behaaglijke vormen, is dit zachtronde kinderkopje afgebeeld. Vooral in de oogen, zooals ik reeds opmerkte, heeft de schilder een gevoelige noot getroffen. Ook de bruine krullen zijn met opmerkelijk talent geschilderd. Blauw-zijden linten om het middel en

in het hoofdhaar, helder uitkomend tegen het witte kleedje, brengen de noodige kleur aan. Aan de armpjes en handen kon wat meer zorg besteed zijn (zie bl. 245).

Van andere schilders, wier portretten ons eenige oogenblikken deden stilstaan, mannen als John Collyer, La Thangue, Frank Dicksee zeer bekende schilders toch ook en niet zonder opmerkenswaardige kwaliteiten, kunnen wij hier slechts den naam noemen. Ofschoon onder de portretten zich in het algemeen het best geslaagde werk van de tentoonstelling bevindt, er is toch nog zooveel van anderen aard, dat bespreking verdient, dat wij er niet langer bij verwijlen mogen.

Naast het portret dringt het figuurschilderij in meer uitgebreiden zin zich op aan onze aandacht.

Het groote doek van Gerald Moira, „a July-day”, een strand met tal van badende of op andere wijze zich bezighoudende personen, dat in zijn schilderwijze aan den Hollandschen Parijzenaar van Dongen doet denken, maakt met zijn wat „crude” voorstellingswijze den indruk van een vreemde eend in de bijt op deze deftige tentoonstelling. Het is zeker origineel en het streven naar zon en licht, waarvan het getuigt, zal ongetwijfeld ernstig bedoeld zijn, maar het schijnt mij van een geheel uiterlijke en in zijn schreeuwende, rauwe kleuren, weinig voorname originaliteit, wat de schilder hier bereikt heeft.

Van meer aesthetischen zin doortrokken vertoont zich het werk van een paar andere figuurschilders, die hier op den voorgrond treden: Clausen en Strang.

Het voornaamste schilderij van Clausen hier, „Renaissance” geheeten, is een van de betrekkelijk weinige doeken van de tentoonstelling, waarin de schilder een idee heeft willen vertolken. Aan den voet van een half ineengestort monumentaal bouwwerk op den linkervoorgrond bevinden zich drie figuren, een oude werkman, geknield neerliggend met het voorhoofd op de neergestorte steenen, de armen met de saam gevouwen handen in